

Arrest

nr. 302 424 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2023 waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2023 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Bij arrest met nummer 294 181 van 14 september 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld. Bij arrest met nummer 298 490 van 12 december 2023 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 1 september 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de thans bestreden

beslissing, die aan de verzoeker op 2 september 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer

Naam: F. (…)

Voornaam: A. B. (…)

Geboortedatum: (…).1974

Geboorteplaats: C. (…)

Nationaliteit: Guinee

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S. (...), partner van betrokkene, wordt een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheden de gezondheid van de individueel druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 01.09.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Guinee. Hij verklaarde 22 jaar in België te wonen en hier 15 jaar legaal te hebben gewerkt. Zijn partner M. S. (...) en zijn 4 kinderen wonen hier. Opmerkelijk is dat uit het aanhoudingsmandaat van blijkt dat hij feiten heeft gepleegd met een andere vrouw, namelijk A. S. (...), waar ook naar verwezen wordt als zijn partner. Betrokkene heeft haar echter niet vermeld tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider. Ook zijn er verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat zij een duurzame relatie onderhouden. Verder verklaarde hij ook 2 broers te hebben in België, betrokkene verklaarde geen familie meer te hebben in Guinee. Zijn ouders zijn inmiddels overleden. Er werd hem het hoorrecht voorgelegd maar betrokkene weigerde deze in te vullen. Zowel zijn partner als zijn kinderen kwamen niet op bezoek

in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen F. I. (...) en F. I. (...) op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familielevens met zijn partner, zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Guinea of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij heeft geen elementen aangehaald die een schending van het artikel 3 EVRM zouden inhouden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11..
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 75/11 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Eerste onderdeel,

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land 'een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid'.

De bestreden beslissing verwijst naar de correctionele veroordeling dd. 22.06.2023 op naam van verzoeker inzake inbreuken op de drugswetgeving ter staving van de opgelegde termijn van 8 jaar.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 5 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

- Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden

De motivering draait immers in essentie om de veroordeling van 22/06/2023.

Het betreft de eerste en enige veroordeling in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft geen enkele andere voorgaande.

Verzoeker is diens verblijfsrecht in 2020 kwijtgeraakt wegens een kortstondige ambtelijke schrapping. Verzoeker heeft zeer kort na deze ambtelijke schrapping aan verweerster gevraagd zich terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen. Hij heeft een jaar op een antwoord moeten wachten. Uiteindelijk werd zijn verzoek geweigerd.

De feiten dienen dan ook gekaderd te worden in deze omstandigheden. Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van de feiten, wil verzoeker nuanceren dat hij trachtte te overleven en hij uit geld noodzaak de feiten gepleegd heeft.

Verder heeft verzoek zijn kinderen, die over de Belgische nationaliteit beschikken, zijn partner, zijn twee broers en zijn zus in België.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten die gedateerd zijn zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene zoals hij vandaag is.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

-geen proportionaliteitsafweging

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 8 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief de veroordelingen 22/06/2023.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen door hetin het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; het betreft de eerste en enige veroordeling; verzoeker is weldegelijk de vader van drie Belgische kinderen; verzoeker is sinds 2003 in België waarvan een aanzienlijk deel in legaal verblijf; verzoeker heeft talrijke jaren gewerkt in België, verzoeker heeft ook zijn twee broers en zus die over legaal verblijf beschikken in België; verzoekers zijn ouders zijn reeds overleden; verzoeker heeft geen enkel familielid meer in Guinee;

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van drie kinderen in België en het gegeven dat verzoeker ondertussen 20 jaar in België is, waarvan een aanzienlijk deel in legaal verblijf.

- een inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar.

Er kan een inreisverbod van vijf, zes of zeven jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/11 Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 8 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de eerste en enige veroordeling in hoofde van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid' dat van die termijn kan worden afgeweken.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar de eerste en enige veroordeling van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 8 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van het eerste en enige correctioneel vonnis in hoofde van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Temeer nu verzoeker zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en er geen enkel motief inzake actuele dreiging in dit dossier voorhanden is.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

Verder is er geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op zijn gezins- en familielevens.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

In ieder geval dient uitdrukkelijk benadrukt dat verwerende partij pas vier jaar na de laatste veroordeling is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Door dit gegeven doet verwerende partij zelf afbreuk aan het gegeven dat er nog sprake zou kunnen zijn van een “actueel gevaar voor de openbare orde”.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat de laatste feiten dateren van bijna één jaar geleden, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu wordt als feitelijk argument de eerste en enige veroordeling dd. 22/06/2023 aangehaald.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt nu het de eerste en enige veroordeling betreft waarvoor verzoeker zijn straf reeds uitgezeten heeft.

Verzoeker heeft immers ondertussen al aangetoond dat hij niet de neiging heeft zijn laakbaar gedrag van uit het verleden verder te zetten. Integendeel is verzoeker reeds geruime tijd zijn leven ernstig aan het beteren.

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing is in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel

In casu

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op vier veroordelingen.

De feiten waarop de eerste en enige veroordeling betrekking heeft dateren van december 2022 en begin januari 2023.

De veroordeling an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.

Wel wenst verzoeker de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.

Verzoeker is vader van drie Belgische kinderen waarvan 2 minderjarig.

Verzoeker heeft ondertussen zijn gevangenisstraf ondergaan.

Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn kinderen en realiseerde zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht.

Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten.

Verzoeker heeft lessen getrokken uit zijn eerste en enige veroordeling.

Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.

- de minderjarige kinderen

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu is er onbetwistbaar sprake van een gezinsleven, gelet op de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

Artikel 3 IVRK bepaalt het volgende:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

“1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.”

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt aldus.

Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij stelt dat verzoeker zijn gezinsleven met de kinderen zou kunnen uitoefenen via moderne communicatiemiddelen. Verwerende partij verwijst hiervoor naar het arrest van het EHRM 26.06.2014 nr. 71398/12 ME v. Zweden.

Hoewel het Europees Hof voor de rechten van de mens voor de eerste keer aanvaard heeft dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media in een arrest van 26 juni 2014 inzake M.E./Zweden, is onderhavige zaak niet te vergelijken met deze van vermeld arrest. Het ging daar om 2 echtgenoten die zeer tijdelijk van mekaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. Deze motivering getuigt dan ook van een ernstige onzorgvuldigheid.

Deze motivering is niet ernstig. De minderjarige kinderen zouden in deze cruciale jaren moeten opgroeien zonder hun vader. Het motief mist elke redelijkheid.

Verder verwijst de bestreden beslissing in het kader van artikel 8 EVRM nogmaals naar de eerste en enige veroordeling van verzoeker. Verzoeker heeft dit leven achter zich gelaten en het recht op gezinsleven kan niet geminimaliseerd worden.

Er is in hoofdte van verzoeker wel degelijk sprake van een duurzame verankering in België daar waar hij ondertussen ouder is van drie Belgische kinderen en aanwezig is in België sinds 2003. Verzoeker heeft geen familie meer in Guinee. Wat meer is is het gegeven dat verzoeker nog steeds voor zijn leven vreest indien hij teruggestuurd zou worden naar Guinee. Verzoeker is immers een “Malinke” waarvoor hij vervolging vreest. Verzoeker zal altijd deel uitmaken van een minderheidsgroepering en vervolging vrezen bij een gedwongen terugkeer naar Guinee.

Dit alles vormt een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zonder het laakbaar karakter van de gepleegde feiten te minimaliseren, dient anderzijds opgemerkt te worden dat het de eerste en enige veroordeling van verzoeker betreft. Dat hij de feiten gepleegd heeft uit overlevingsdrang, ...

In casu heeft de verwerende partij op onrechtmatige wijze een inreisverbod van 8 jaar opgelegd nu deze beslissing niet opweegt tegen het recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven met zijn kinderen.

Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de veroordeling en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker en in het bijzonder die van zijn kinderen, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld.

Verzoeker heeft reeds in de gevangenis beseft dat hij het ernstig betreurt fysiek gescheiden te moeten leven van zijn kinderen en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich hebben gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordeling en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker en zijn kinderen hun gezinsleven wel zou kunnen bestendigen via moderne communicatiemiddelen.

Hoewel de adaptatiecapaciteit van de minderjarige kinderen van verzoeker in tijd en ruimte aanzienlijk is, wil dit uiteraard niet zeggen dat een scheiding van een ouder geen repercussies voor een kind van deze leeftijden met zich brengt.

Het behoeft dan ook geen betoog dat de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling.

Door vervolgens te besluiten dat het gezinsleven onderhouden kan worden met korte bezoeken of met moderne communicatiemiddelen, kijkt verwerende partij zich op onvoldoende wijze van haar taak om in concreto de verschillende individuele belangen die spelen af te wegen ten aanzien van het algemeen belang daar waar zij geheel voorbij gaat aan het feit dat het louter vaststellen van een bedreiging voor de openbare orde niet volstaat maar dat zij tevens dient te onderzoeken of de bescherming hiervan in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er is, gelet op de feitelijkeheden, immers geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij slaagt er met andere woorden niet in om de proportionaliteitstoets waaromtrent het EHRM de criteria heeft geformuleerd waardoor de nationale overheden zich dienen te laten leiden op een correcte wijze uit te voeren.

Immers, door derwijze te oordelen en te motiveren,

- terwijl zijn kinderen minderjarig zijn, wat met zich brengt dat verzoeker en zijn minderjarige kinderen een hechte en affectieve band met elkaar hebben ontwikkeld,*
- terwijl de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd de eerste en enige veroordeling betreffen en verzoeker sinds 2003 in België aanwezig is*

Doch, er moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze gegevens meegespeeld hebben in de overwegingen en afwegingen die verwerende partij heeft gemaakt, hetgeen zij nochtans behoorde te doen, kan men niet anders dan ertoe besluiten dat verwerende partij geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, inzonderheid het hoger belang van de kinderen.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar op te leggen.

Tevens schendt verwerende partij met haar beslissing de belangen van het kind en bijgevolg de bepalingen die hieraan bescherming bieden, zoals vervat in het Handvest en het IVRK.

Het middel is gegrond.

Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Artikel 28 Recht op onderwijs

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:

a. primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;

b. de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en pas-sende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;

c. met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;

d. informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegan-kelijk te maken;

e. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.

2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.

3. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van ontwikkelingslanden.”

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Zowel zijn partner als zijn kinderen kwamen niet op bezoek in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen F. I. (...) en F. I. (...) op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker, die zelf een volwassen man is, zet in de uiteenzetting van het enig middel niet uiteen hoe de bestreden beslissing, waarbij hem een inreisverbod voor een duur van acht jaar voor het Schengengrondgebied wordt opgelegd, het recht op onderwijs van deze of gene kinderen in het gedrang brengt. Dit geldt des te meer nu werd vastgesteld dat verzoekers kinderen Is.F. en I.F. *“(…) op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk”*, hetgeen door de verzoeker op geen enkele wijze wordt weerlegd, en nu de Raad over de twee andere kinderen die de verzoeker had vermeld, in zijn arrest met nummer 294 181 van 14 september 2023, gewezen tussen dezelfde partijen, reeds als volgt oordeelde:

“In de bestreden akte wordt tevens gesteld dat de twee overige kinderen (naast Is.F. en I.F.) waar de verzoeker over heeft gesproken tijdens zijn interview, niet werden teruggevonden in de databank. De stukken die de verzoeker bij het verzoekschrift voegt kunnen reeds verklaren hoe dit komt. Het kind A. werd immers dood geboren en het kind Q.M.F. werd geboren te Leicester, Verenigd Koninkrijk en uit niets blijkt dat dit kind ooit in België is ingeschreven in de registers. De verzoeker toont alleszins het tegendeel niet aan.”

De verzoeker zet in de uiteenzetting van het enig middel niet uiteen hoe de bestreden beslissing, waarbij hem een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd voor de Schengenzone, het recht op onderwijs van zijn kinderen die in het Verenigd Koninkrijk wonen in het gedrag brengt. De verzoeker toont voorts niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft die in België of in een Schengenlidstaat zouden verblijven en nog

minder toont hij aan hoe de bestreden beslissing het recht op onderwijs van deze of gene kinderen in het gedrang zou brengen.

Het enig middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan werd beslist om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De bestreden akte bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt toegelicht dat de verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 22 juni 2023 tot 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel voor inbreuken op de drugswetgeving. De gemachtigde motiveert dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35 gram cannabis, verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden, en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van de partner van de verzoeker, A.S., werd een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van de verzoeker werden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonieonderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. De gemachtigde benadrukt dat feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normenloze ingesteldheid die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt en dit louter met het oog op makkelijk geldgewin. De gemachtigde motiveert nog dat drughandel maatschappelijke overlast veroorzaakt en aan de basis ligt van randcriminaliteit. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten is de gemachtigde van oordeel dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde besluit dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde besluit de gemachtigde dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/11

Betrokkene werd op 01.09.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij verklaarde 22 jaar in België te wonen en hier 15 jaar legaal te hebben gewerkt. Zijn partner M. S. (...) en zijn 4 kinderen wonen hier. Opmerkelijk is dat uit het aanhoudingsmandaat van blijkt dat hij feiten heeft gepleegd met een andere vrouw, namelijk A. S. (...), waar ook naar verwezen wordt als zijn partner. Betrokkene heeft haar echter niet vermeld tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider. Ook zijn er verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat zij een duurzame relatie onderhouden. Verder verklaarde hij ook 2 broers te hebben in België, betrokkene verklaarde geen familie meer te hebben in Guinea. Zijn ouders zijn inmiddels overleden. Er werd hem het hoorrecht voorgelegd maar betrokkene weigerde deze in te vullen. Zowel zijn partner als zijn kinderen kwamen niet op bezoek in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen

F. I. (...) en F. I. (...) op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn partner, zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Guinea of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij heeft geen elementen aangehaald die een schending van het artikel 3 EVRM zouden inhouden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11..”

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers kritiek, dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd en het gaat om een louter automatische standaardmotivering, feitelijke grondslag mist. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt uit de opgegeven motieven wel degelijk dat concreet wordt geduid waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd en waarom de gemachtigde dit proportioneel acht gelet op verzoekers specifieke omstandigheden. De motieven van de bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod.

De verzoeker poneert voorts dat in deze zaak “(z)oals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, (...) het hier (gaat) om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn”. De verzoeker brengt echter geen enkel stuk bij om zijn bewering te staven. Hoe dan ook blijkt uit een lezing van de bestreden akte niet dat er bij het nemen van de thans bestreden beslissing sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van acht jaar. De verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel ook niet aan. Verder merkt de Raad op dat de gemachtigde niet moet motiveren waarom hij geen andere, kortere, geldingsduur voorziet voor het op te leggen inreisverbod. Hij moet enkel motiveren waarom hij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen hij gedaan heeft. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waarom wordt gekozen voor een termijn van acht jaar en niet bijvoorbeeld voor een termijn van vijf, zes of zeven jaar.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker voert de schending aan van artikel 75/11 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de uiteenzetting van het enig middel wordt aangenomen dat dit een materiële misslag betreft en dat de verzoeker wel degelijk de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet beoogt op te werpen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een

vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

3.2.4. De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. De verzoeker voert aan dat de motivering in essentie draait om de veroordeling van 22 juni 2023 en hij benadrukt dat het zijn eerste en enige veroordeling betreft en hij geen enkele andere voorgaanden heeft.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd:

“□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S. (...), partner van betrokkene, wordt een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheden de gezondheid van de individueel druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De verzoeker erkent dat hij op 22 juni 2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maanden met vijf jaar uitstel voor inbreuken op de drugswetgeving. Hij betwist niet dat hij werd betrapt tijdens een drugstransactie en hij in het bezit werd gevonden van ongeveer 35 gram cannabis, verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden, en een gebruikshoeveelheid cocaïne. De verzoeker betwist niet dat in de woning van zijn partner een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal werden aangetroffen, noch dat in zijn eigen kamer precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne werden aangetroffen en dat ook bij het telefonieonderzoek druggerelateerde berichten werden aangetroffen. De verzoeker betwist op zich evenmin dat hij door zijn handelen de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang

brengt, louter met het oog op makkelijk geldgewin, en dat drughandel maatschappelijke overlast veroorzaakt en aan de basis ligt van randcriminaliteit.

De verzoeker betoogt verder dat hij zijn verblijfsrecht in 2020 is kwijtgeraakt wegens een kortstondige ambtelijke schrapping, dat hij zeer kort na deze ambtelijke schrapping aan de verweerder gevraagd heeft om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst, en dat hij een jaar op een antwoord heeft moeten wachten waarna zijn verzoek uiteindelijk werd geweigerd. De verzoeker benadrukt dat de door hem gepleegde feiten binnen deze context dienen te worden geplaatst. De verzoeker geeft mee dat hij geen afbreuk wil doen aan de ernst en het laakbaar karakter van de feiten, maar hij wil nuanceren dat hij trachtte te overleven en hij uit nood aan geld de feiten heeft gepleegd. De verzoeker geeft hiermee zelf te kennen dat hij de feiten pleegde uit geldgebrek en gelet op de precaire status waarin hij zich bevond. De verzoeker bevestigt dus dat hij handelde met het oog op makkelijk geldgewin.

Gelet op al het voorgaande komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde oordeelde dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het gegeven dat de verzoeker niet nog meer veroordelingen heeft opgelopen, doet hieraan geen afbreuk. Voor het vaststellen van een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, kan één veroordeling, gelet op de aard en de ernst van de feiten, immers volstaan. Dit geldt des te meer waar het, zoals *in casu*, om een zeer recente veroordeling gaat.

De verzoeker betoogt verder dat er geen proportionaliteitsafweging heeft plaatsgevonden, waarbij een afweging wordt gemaakt tussen de belangen van de Belgische Staat enerzijds en de belangen van de verzoeker anderzijds. De verzoeker leest in de bestreden beslissing formeel dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is, met als enig motief de veroordeling van 22 juni 2023. De verzoeker verliest hierbij echter uit het oog dat er eveneens wordt verwezen naar het gegeven dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, en dat ook niet enkel wordt gewezen op het belang van het handhaven van de openbare orde maar ook het belang van de immigratiecontrole om te besluiten dat een termijn van acht jaar proportioneel is.

De verzoeker betoogt dat de beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de elementen à *décharge* die in het dossier aanwezig zijn. Zo houdt de bestreden beslissing volgens de verzoeker geen rekening met het gegeven dat er geen actuele dreiging uitgaat van hem, dat hij slechts éénmaal werd veroordeeld, dat hij de vader is van drie Belgische kinderen, dat hij sinds 2003 in België is waarvan een aanzienlijk deel in legaal verblijf, dat hij talrijke jaren heeft gewerkt in België, dat hij ook twee broers heeft en een zus die over een legaal verblijf in België beschikken, dat zijn ouders zijn overleden en dat hij in Guinee geen enkel familielid meer heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat als volgt rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker:

“Artikel 74/11

Betrokkene werd op 01.09.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij verklaarde 22 jaar in België te wonen en hier 15 jaar legaal te hebben gewerkt. Zijn partner M. S. (...) en zijn 4 kinderen wonen hier. Opmerkelijk is dat uit het aanhoudingsmandaat van blijkt dat hij feiten heeft gepleegd met een andere vrouw, namelijk A. S. (...), waar ook naar verwezen wordt als zijn partner. Betrokkene heeft haar echter niet vermeld tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider. Ook zijn er verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat zij een duurzame relatie onderhouden. Verder verklaarde hij ook 2 broers te hebben in België, betrokkene verklaarde geen familie meer te hebben in Guinea. Zijn ouders zijn inmiddels overleden. Er werd hem het hoorrecht voorgelegd maar betrokkene weigerde deze in te vullen. Zowel zijn partner als zijn kinderen kwamen niet op bezoek in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen F. I. (...) en F. I. (...) op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleden met zijn partner, zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Guinea of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij heeft geen elementen aangehaald die een schending van het artikel 3 EVRM zouden inhouden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoeker, met name dat zijn ouders overleden zijn, dat hij twee broers heeft die in België verblijven, dat hij geen familieleden meer heeft in Guinea, dat hij vele jaren op legale wijze in België heeft verbleven en hij hier ook heeft gewerkt. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat ook rekening werd gehouden met de kinderen van de verzoeker; zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen F. I. (...) en F. I. (...) op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank."

De Raad zette in zijn arrest met nummer 294 181 van 14 september 2023 reeds het volgende uiteen:

"De verzoeker brengt naar voor dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner, M.S. en hun vier gezamenlijke kinderen. Als bijlage bij het verzoekschrift brengt de verzoeker een kopie bij van de identiteitskaarten van M.S., Q.M.F., I. F. en Is. F. alsook een kopie van de geboorteaktes van Is. F. en I. F., een uittreksel uit het geboorteregister van Q.M.F. en een uittreksel van de overlijdensakte van een dood geboren mannelijk kind, A.. Uit deze gegevens blijkt dat de verzoeker en mevrouw M.S. drie gezamenlijke kinderen hebben: de minderjarige kinderen Q.M.F. (geboren op 19 januari 2017 te Leicester, Verenigd Koninkrijk) en I.F. (geboren op 2 juli 2007 te Antwerpen) en het meerderjarige kind Is. F. (geboren op 24 april 2004 te Antwerpen).

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verweerder 3 documenten "gegevenshistoriek RN" neer waaruit blijkt dat S.M., I.F. en Is. F. op 15 juli 2021 werden afgeschreven naar het buitenland en dat zij minstens reeds sinds 8 juli resp. 13 oktober 2021 verblijven op een welbepaald adres te Leicester in het Verenigd Koninkrijk.

(...)

In de bestreden akte wordt tevens gesteld dat de twee overige kinderen (naast Is.F. en I.F.) waar de verzoeker over heeft gesproken tijdens zijn interview, niet werden teruggevonden in de databank. De stukken die de verzoeker bij het verzoekschrift voegt kunnen reeds verklaren hoe dit komt. Het kind A. werd immers dood geboren en het kind Q.M.F. werd geboren te Leicester, Verenigd Koninkrijk en uit niets blijkt dat dit kind ooit in België is ingeschreven in de registers. De verzoeker toont alleszins het tegendeel niet aan."

De verzoeker brengt in het voorliggend verzoekschrift geen enkele concreet gegeven bij dat zou toelaten om hier anders over te oordelen. De loutere bewering dat hij drie kinderen heeft in België, volstaat hoe dan ook niet om de concrete vaststellingen in de bestreden akte te ontcrachten.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing, die enkel een verblijfs- en toegangsverbod voor de Schengenlidstaten behelst, de verzoeker niet verhindert om zijn kinderen te vervoegen in het Verenigd Koninkrijk, dat geen Schengenlidstaat en geen lidstaat van de Europese Unie is. Het Verenigd Koninkrijk valt niet binnen het territoriaal toepassingsgebied van het thans bestreden inreisverbod.

Thans houdt de verzoeker voor een zus te hebben die op legale wijze in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker op 1 september 2023 verklaarde een zus te hebben

die in Frankrijk verbleef. Door thans louter te beweren dat de zus in België verblijft, toont de verzoeker dan ook geen foutieve feitenvaststelling aan. De vaststellingen van de gemachtigde vinden, in tegendeel, geheel steun in de elementen waarover de verweerder beschikte toen hij de bestreden beslissing nam. Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Guinea of elders.”* De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling onredelijk is.

Ook met het gegeven dat de verzoeker niet meer dan één veroordeling opliep, werd rekening gehouden. Zoals hoger reeds werd gesteld, verhindert dit niet dat een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld.

Aldus blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing terdege rekening hield met de hem (onder meer in het kader van het uitoefenen van het hoorrecht) kenbare specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker.

Ook maakte de gemachtigde wel degelijk een afweging tussen de belangen van de Belgische Staat en de belangen van de verzoeker. Zo wordt in de bestreden akte onder meer het volgende gesteld: *“De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”*

De verzoeker betoogt dat louter op basis van het eerste en enige correctioneel vonnis in zijn hoofd niet kan worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Dit geldt volgens de verzoekers des te meer nu hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en er geen enkel motief inzake een actuele dreiging in dit dossier voorhanden is.

De verzoeker kan allereerst niet overtuigen dat de verweerder enkel en alleen naar de ene veroordeling verwijst. De verweerder gaat hogerop in de bestreden akte immers wel degelijk concreet in op de gepleegde feiten, de omstandigheden waarin deze zijn gepleegd en de persoonlijke gedragingen van de verzoeker die hebben geleid tot deze veroordelingen:

“Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S. (...), partner van betrokkene, wordt een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheden de gezondheid van de individueel druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Waar de verzoeker poneert dat er geen enkel motief inzake een actuele dreiging in dit dossier voorhanden is, dient te worden opgemerkt dat uit het aanhoudingsmandaat waarnaar de verweerder verwijst blijkt dat de laatste vastgestelde feiten werden gepleegd op 19 januari 2023. In datzelfde aanhoudingsbevel wordt uitdrukkelijk gesteld dat de thans niet betwiste feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin en dat de vastgestelde drughandel op de openbare weg maatschappelijke overlast veroorzaakt en aan de basis van randcriminaliteit ligt. Tevens stelt de onderzoeksrechter vast dat het recidivegevaar blijkt uit het lucratief karakter van de feiten, de voorgaande veroordelingen in hoofd van de verzoeker alsook zijn beperkte

inkomsten en zijn eigen druggebruik. In deze omstandigheden toont de verzoeker met zijn loutere beweringen, dat hij door het gemis van zijn familie zijn lessen heeft getrokken en een ernstig schuldbesef heeft, niet aan dat de verweerder op onredelijke of onjuiste wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker door zijn gedragingen een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook het loutere gegeven dat de verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en geen feiten meer pleegde sinds zijn aanhouding en veroordeling, kunnen niet anders doen oordelen. De verzoeker bevestigt overigens het motief dat hij handelde uit gemakkelijk geldgewin (zie *supra*) en beperkt zich voor het overige tot loutere en vage beweringen en zijn eigen standpunt dat er actueel geen gevaar meer uitgaat van zijn gedragingen.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker sinds zijn aanhouding tot zijn overbrenging naar het gesloten centrum in de gevangenis te Antwerpen heeft verbleven en dat zijn strafeinde pas op 16 november 2023 is voorzien. Voor zover de verzoeker dus stelt dat rekening had moeten worden gehouden met het gegeven dat hij zijn straf volledig heeft uitgezeten, moet worden vastgesteld dat dit standpunt op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen voorbarig is. Dit betoog kan alleen al om deze reden niet worden bijgetreden.

Nu de verzoeker sinds 19 januari 2023 in de gevangenis verbleef, is het voorts niet onlogisch dat hij in deze periode geen nieuwe feiten pleegde. De verzoeker toont hiermee echter niet afdoende aan dat hij zijn leven daadwerkelijk heeft gebeterd of dat er geen elementen zouden voorliggen die de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde kunnen aantonen.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat hij de ernst van de door hem gepleegde feiten inziet en dat hij een ernstig schuldbesef heeft, dient te worden vastgesteld dat dit loutere beweringen zijn die door geen enkel (objectief) gegeven of stuk worden ondersteund. In zoverre de verzoeker in dit verband thans opmerkt dat hij zich heeft gerealiseerd dat zijn handelen uit het verleden pijnlijke consequenties met zich mee heeft gebracht, blijkt hij ook louter stil te staan bij de gevolgen die dit had voor zichzelf en zijn familie, zonder dat hij in stilstaat bij de gevolgen die zijn handelen hadden voor zijn slachtoffers. Hiermee overtuigt de verzoeker geenszins dat er sprake is van een oprecht en werkelijk schuldbesef en -inzicht.

De verzoeker is verder weinig ernstig waar hij voorhoudt dat de verweerder pas vier jaar na de laatste veroordeling is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Zo dateert de bestreden beslissing immers van 1 september 2023 en werd de verzoeker op 22 juni 2023 veroordeeld.

De verzoeker verwijst nog naar volgende rechtspraak: de zaak “*X t. Belgische Staat*”, “*Miftari t. Belgische Staat*”, een arrest van de Raad van State met nummer 225.871 van 18 december 2013, en arresten van de Raad met nummer 118 075, 118 076 en 118 077 van 30 januari 2014. Hij laat echter na toe te lichten op welke manier de feiten van deze zaken gelijkaardig zijn aan die van het onderhavig dossier.

Met zijn uiteenzetting toont de verzoeker niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft vastgesteld dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Met zijn betoog toont de verzoeker ook niet aan dat de verweerder op onredelijke wijze tot het besluit kwam om een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

In zoverre de verzoeker meermaals kritiek uitbrengt op de beoordeling dat hij een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid en waar hij besluit dat er dus “*geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt*”, merkt de Raad nog op dat deze kritiek grondslag mist nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voor komt dat de gemachtigde een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde heeft vastgesteld en niet een actueel gevaar voor de nationale veiligheid.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

De Raad zette in zijn arrest met nummer 294 181 van 14 september 2023 reeds het volgende uiteen:

"De verzoeker brengt naar voor dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner, M.S. en hun vier gezamenlijke kinderen. Als bijlage bij het verzoekschrift brengt de verzoeker een kopie bij van de identiteitskaarten van M.S., Q.M.F., I. F. en Is. F. alsook een kopie van de geboorteaktes van Is. F. en I. F., een uittreksel uit het geboorteregister van Q.M.F. en een uittreksel van de overlijdensakte van een dood geboren mannelijk kind, A.. Uit deze gegevens blijkt dat de verzoeker en mevrouw M.S. drie gezamenlijke kinderen hebben: de minderjarige kinderen Q.M.F. (geboren op 19 januari 2017 te Leicester, Verenigd Koninkrijk) en I.F. (geboren op 2 juli 2007 te Antwerpen) en het meerderjarige kind Is. F. (geboren op 24 april 2004 te Antwerpen).

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verweerder 3 documenten "gegevenshistoriek RN" neer waaruit blijkt dat S.M., I.F. en Is. F. op 15 juli 2021 werden afgeschreven naar het buitenland en dat zij minstens reeds sinds 8 juli resp. 13 oktober 2021 verblijven op een welbepaald adres te Leicester in het Verenigd Koninkrijk."

En:

"In de bestreden akte wordt tevens gesteld dat de twee overige kinderen (naast Is.F. en I.F.) waar de verzoeker over heeft gesproken tijdens zijn interview, niet werden teruggevonden in de databank. De

stukken die de verzoeker bij het verzoekschrift voegt kunnen reeds verklaren hoe dit komt. Het kind A. werd immers dood geboren en het kind Q.M.F. werd geboren te Leicester, Verenigd Koninkrijk en uit niets blijkt dat dit kind ooit in België is ingeschreven in de registers. De verzoeker toont alleszins het tegendeel niet aan."

De Raad merkt ook in het kader van de thans voorliggende betwisting op dat de bestreden beslissing de verzoeker niet verhindert om zijn kinderen, die in het Verenigd Koninkrijk verblijven, te vervoegen. Het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing strekt zich niet uit tot het Verenigd Koninkrijk, dat geen Schengenlidstaat en geen lidstaat van de Europese Unie is.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en gelet op het gebrek aan enig begin van bewijs waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker minderjarige kinderen heeft die in België dan wel in een Schengenlidstaat verblijven, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoont dat de thans bestreden beslissing een belemmering vormt voor enig daadwerkelijk in België (of de staten die het Schengenacquis toepassen) beleefd gezinsleven dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd, noch toont hij aan dat deze maatregel het hoger belang van deze of gene minderjarige kinderen in het gedrang brengt.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat de verweerder stelt dat hij zijn gezinsleven met zijn kinderen zou kunnen uitoefenen via moderne communicatiemiddelen waarbij wordt verwezen naar het arrest van het EHRM van 26 juni 2014, M.E. t. Zweden. De verzoeker licht toe waarin deze zaak verschilt van zijn situatie. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing echter geen verwijzing naar het arrest van het EHRM van 26 juni 2014, M.E. t. Zweden worden gelezen. Verzoekers kritiek is dan ook niet dienstig.

De verzoeker betoogt dat het niet ernstig is dat hij de contacten met zijn kinderen moet onderhouden via moderne communicatiemiddelen. De kinderen zouden in hun cruciale jaren moeten opgroeien zonder vader. Hij benadrukt dat de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling van kinderen.

Het weze herhaald dat de verzoeker niet weerlegt dat zijn kinderen in het Verenigd Koninkrijk verblijven. Bovendien brengt de verzoeker bij het thans voorliggende verzoekschrift geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat hij met zijn kinderen de voorbije jaren nog enig contact, laat staan nauwe contacten, heeft onderhouden. Dergelijke contacten blijken evenmin uit het administratief dossier. Zoals in de bestreden akte op goede gronden wordt gesteld, blijkt dat verzoekers kinderen hem niet kwamen bezoeken in de gevangenis en verklaarde de verzoeker zich tijdens het uitoefenen van zijn hoorrecht akkoord met een terugkeer naar zijn land van herkomst. De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verzoeker zijn kinderen in het Verenigd Koninkrijk niet zou kunnen vervoegen.

In de mate dat de verzoeker erop alludeert dat artikel 8 van het EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat het ook het respect voor het privéleven omhelst, merkt de Raad op dat hij nalaat om de banden die hij tijdens zijn verblijf in België heeft opgebouwd te specificeren, laat staan dat hij concreet aannemelijk maakt dat deze banden dermate hecht zijn dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een privéleven in België heeft waaromtrent de verweerder een concrete belangenafweging diende door te voeren bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Op dit punt wordt dus geen relevant gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt dat door de verweerder in aanmerking diende te worden genomen.

Bovendien dient te worden herhaald dat de verzoeker niet betwist dat hij geen rechtmatig verblijf (meer) heeft in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 juni 2020 van ambtswege werd afgevoerd, zodat hij conform artikel 39, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) vermoed wordt het grondgebied te hebben verlaten en hij vervolgens zijn recht op terugkeer heeft verloren na een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. De verzoeker weerlegt dit vermoeden van artikel 39, § 7, van het Vreemdelingenbesluit niet en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn toenmalige raadslieden zelf aan de diensten van de verweerder hebben laten weten dat de verzoeker in 2020 "*voor een korte periode weg (was) omwille van echtelijke problemen en zijn verblijfstitel niet tijdig (kon) verlengen*" (zie administratief dossier, mailbericht van 15 juni 2022). De verzoeker betwist thans ook niet dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en hij bevestigt dat zijn verzoek om terug in zijn administratieve toestand te worden geplaatst op 11 maart 2022 werd geweigerd.

Aangezien blijkt en niet betwist wordt dat de verzoeker reeds geruime tijd geen verblijfsrecht heeft in België, gaat het in deze zaak om een zogenaamde situatie van eerste toelating. In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM niet worden getoetst aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM, maar moet worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/11

Betrokkene werd op 01.09.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij verklaarde 22 jaar in België te wonen en hier 15 jaar legaal te hebben gewerkt. Zijn partner M. S. (...) en zijn 4 kinderen wonen hier. Opmerkelijk is dat uit het aanhoudingsmandaat van blijkt dat hij feiten heeft gepleegd met een andere vrouw, namelijk A. S. (...), waar ook naar verwezen wordt als zijn partner. Betrokkene heeft haar echter niet vermeld tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider. Ook zijn er verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat zij een duurzame relatie onderhouden. Verder verklaarde hij ook 2 broers te hebben in België, betrokkene verklaarde geen familie meer te hebben in Guinea. Zijn ouders zijn inmiddels overleden. Er werd hem het hoorrecht voorgelegd maar betrokkene weigerde deze in te vullen. Zowel zijn partner als zijn kinderen kwamen niet op bezoek in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen F. I. (...) en F. I. (...) op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn partner, zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Guinea of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij heeft geen elementen aangehaald die een schending van het artikel 3 EVRM zouden inhouden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11..”

Gelet op wat hoger onder punt 3.2.4. werd uiteengezet, blijkt dat de verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoeker toont evenmin aan dat er in dit opzicht geen redelijke belangenafweging werd gedaan tussen zijn belangen en die van zijn gezin en kinderen en de gerechtvaardigde belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde en het doen naleven van de wettelijke verblijfsregels. Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat de verzoeker in de laatste jaren nog enig (nauw) contact heeft gehad met zijn kinderen en/of zijn beweerd partner, terwijl er voldoende indicaties voorhanden zijn dat deze personen reeds geruime tijd in het Verenigd Koninkrijk verblijven. Bovendien staat de bestreden beslissing

er, zoals hoger reeds werd toegelicht, niet aan in de weg dat de verzoeker zijn kinderen en/of partner in het Verenigd Koninkrijk vervoegt.

In casu is het dan ook niet aangetoond dat de verweerder met het nemen van de bestreden beslissing de bescherming van enig daadwerkelijk beleefd gezins-, familie- of privéleven dan wel het hoger belang van verzoekers minderjarige kinderen zou hebben miskend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

3.2.6. De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging inhoudt in zijn gezinsleven, met inbegrip van het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoeker. De Raad heeft daarom vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Het blijkt niet dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM.

Bijgevolg kan evenmin een schending worden aangenomen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

3.2.7. De verzoeker beperkt zich tot slot nogmaals tot loutere beweringen waar hij betoogt dat hij vreest voor zijn leven indien hij wordt teruggestuurd naar Guinee. De verzoeker geeft in dit verband mee dat hij een “*Malinke*” is en dat hij voor vervolging vreest. De verzoeker voert aan dat hij altijd deel zal uitmaken van een minderheidsgroepering en hij vervolging vreest bij een gedwongen terugkeer naar Guinee. Hij brengt geen enkel stuk bij ter ondersteuning van zijn betoog.

De bijzonder vage beweringen van de verzoeker, die blijkens de stukken van het administratief dossier op 1 september 2023 wel degelijk heeft verklaard dat hij akkoord is met een terugkeer naar Guinee, volstaan niet om aan te tonen dat de verzoeker bij terugkeer naar Guinee een behandeling dreigt te ondergaan die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Bovendien betreft de thans bestreden beslissing enkel een inreisverbod, hetgeen louter een verbod oplegt op toegang tot of verblijf in België en het Schengengrondgebied. Deze beslissing dient te worden onderscheiden van de beslissing tot verwijdering die ermee gepaard gaat, doch die eigen rechtsgevolgen heeft en meer bepaald voorziet in de gedwongen terugkeer. De kritiek betreffende de vrees voor vervolging bij (gedwongen) terugkeer naar Guinee kan, bij gebrek aan terugkeerverplichting in de bestreden beslissing, in het kader van de voorliggende betwisting hoe dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op ondeugdelijk gemotiveerde wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing om een inreisverbod van acht jaar op te leggen niet zorgvuldig heeft gehandeld. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is. Het gegeven dat de verzoeker een andere beoordeling omtrent de proportionaliteit van de duurtijd van het thans opgelegde inreisverbod voorstaat, maakt nog niet dat de bestreden beslissing een miskenning van het proportionaliteitsbeginsel inhoudt.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE